

Vững vàng, vươn xa

TÊN THÀNH VIÊN

1. Nguyễn Minh Châu

2. Hoàng Ngân Giang

3. Trịnh Tuệ Minh

Lớp 8A2

Trường THCS Chu Văn An

Tên tác phẩm: Rối nước

Tớ là Minh Thư.
Tớ sống ở quê từ
khi còn bé xíu
dưới sự chăm sóc
của bà nội.

Bố mẹ tớ đi làm
trên thành phố.
Vào mùa đông
năm tớ 8 tuổi, tớ
phải theo bố lên
thành phố sinh
sống.

Tuy rằng tớ đã
sống ở đây một
thời gian dài rồi.

Bây giờ tớ đã lớp 5
nhưng tớ vẫn chưa
hoà nhập được với
mọi người.

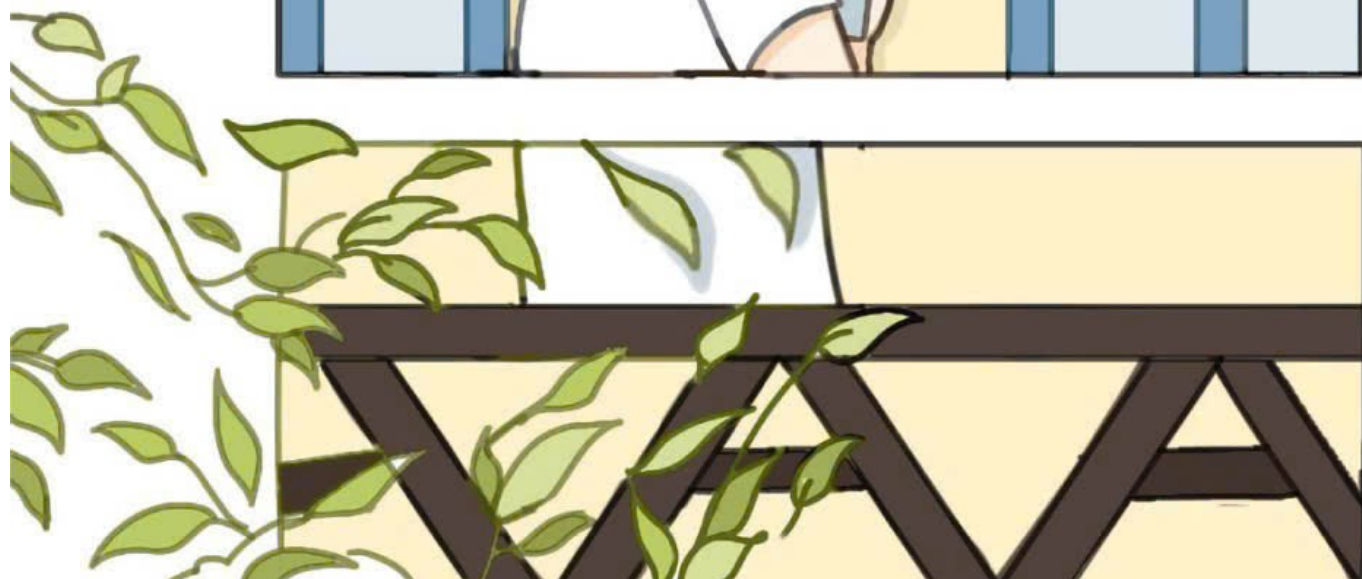
Mọi người xung quanh không phải không nói chuyện với tớ.

Nhưng hầu như tớ không có tí sở thích nào giống họ.

Nhưng rồi
khi tớ mãi
dạo chơi
trong
vườn
trường.

Vọng từ
gần đó là
những âm
thanh
quen
thuộc.

Ở đó là
một cậu
bạn hình
như bằng
tuổi tớ.

Chơi với con
rối nước cậu
ấy tự làm ra
ở một vùng
nước nhỏ.

Mà cậu
biết mùa
rối nước
à?

Ở đây tớ
chưa thấy
ai biết về
chúng cả.

À ừ
tớ hay coi
hồi bé. Cậu
cũng thích
rối nước
à?

Và đó là cách tớ có người bạn thực sự đầu tiên.

Kể từ khi đó tớ và
cậu ấy bắt đầu
chơi với nhau
thường xuyên hơn
ở trường.

Cậu ấy tên là Hoài
Nam, bà ngoại cậu ấy
từng là nghệ nhân múa
rối nước. Cậu ấy
thường dạy tớ làm mấy
con rối nước bằng bìa,
và rồi cùng tớ điều
 khiển chúng.

Bọn
mình tham
gia cuộc thi
ở trường
đi!!!

Rồi một hôm,
trường quyết
định tổ chức
cuộc thi tài
năng cho học
sinh.

Tớ không
thể cứ nhìn
múa rối nước
bị lãng quên
như thế
được.

Tớ muốn
nhiều
người hơn
biết đến
về chúng.

Cậu ấy sau
hôm đó bắt
đầu lên kịch
bản và làm
mấy con rối.

Còn tôi
giúp cậu
ấy đăng
kí, nhờ cô
chuẩn bị
sân khấu.

Được để
cô báo lại
cho giáo
viên
chuẩn bị.

Và sau từng ấy ngày chăm chỉ tập luyện
và chuẩn bị.

Thì cũng đã đến lúc bọn tớ lên sân khấu.

Tớ vẫn cảm
thấy hơi lo, lỡ
bọn mình làm
sai gì thì
sao?

Không
sao
đâu.

Cứ làm
như bọn
mình đã
tập là
được!

Nhưng dường
như mọi người
không thích nó.
Có những tiếng
cười và thì
thầm chê bai tỏ
nghe rất rõ.

MẤY THỨ
CỦ RÍCH
GIỜ CÒN AI
THÍCH CHỨ!

EO ƠI CHÁN
NGẮT, ĐỪNG
CÓ BIỂU
DIỄN NỮA!!

Khi tớ nghĩ rằng thực sự nên dừng lại thôi

Thì tớ nghe được tiếng vỗ tay ở đâu đó

Và còn giúp chúng tớ nói ra nỗi lòng của mình.

Chúng tớ đã lại có động lực để tiếp tục.

Và mọi người hình như cũng dần hiểu ra.

Chúc mừng nhé.

Điều vui
nhất
không phải
là bọn tớ
đã đạt giải
nhất.

Tớ cũng
muốn học
múa rối
Thư ơi!

Mà là mọi người
dần tìm hiểu và
yêu thích múa
rối nước hay
các nghệ thuật
truyền thống
hơn.

Đối với tớ đó là điều vui nhất!

